

[Frode Jakobsen.]

af den selvsamme frihed i Europa. Derfor anerkender jeg ikke, at der kan være nogen modsætning mellem det at have stået aktivt i kampen for Danmarks frihed og det at tilslutte sig det forslag, vi her behandler — jeg vil sige tværtimod.

At der foregår en kamp om den tyske folkesjæl, er fuldstændig rigtigt, men der er nogle, der siger, at ved at give våben til tyskerne hjælper vi nazisterne og svækker de kræfter, der kæmper for demokrati i Tyskland. Jeg vil sige lige modsat: hvis vi ikke er villige til at tage tyskerne med i den europæiske familie, i det europæiske samarbejde, økonomisk, kulturelt, og også hvor det drejer sig om at sikre de demokratiske rettigheder gennem et forsvar, gør vi kampen håbløs for dem, der i dag tappert prøver på at vinde Tyskland for demokratiet, og så spiller vi magten over i hænderne på dem, der råber højest op om den evige forurettelse af Tyskland.

Må jeg tilføje: der findes en vej til afspænding. Vejen til afspænding er Tysklands genforening i frihed. Hvis man er villig til at gå den vej, tvivler jeg ikke om, at en Europahær med tysk deltagelse falder væk. Den er så ubehagelig, at den ikke kommer, hvis den ikke er nødvendig. Tyske soldater i større tal kan under ingen omstændigheder stå der før i 1957. Hvis man ønsker afspænding gennem Tysklands forening i fred, kan det nås mange gange endnu. De, der råder for Tysklands enhed, råder også for dette spørgsmål.

Må jeg igen vende mig mod dem, der misbruger modstandskampen, som de har gjort det her. Frihedskampen var ikke en kamp mellem nationer, det var ikke et mellemværende mellem tysk og dansk eller engelsk, det var en kamp for friheden i verden. Handler man i dens ånd, så sværger man ikke en ny form for antisemitisme vendt imod tyskere op af graven, nej, så siger man: intet kompromis med nogen form for diktatur, hvad enten det er tysk, spansk eller russisk — og tilføjer: ingen diskriminering af noget

folk i verden, hvad enten det er russisk, spansk eller tysk.

Udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg må måske på lidt usædvanlig måde have lov til først og fremmest at sige tak til det ærede medlem, der talte sidst. Jeg synes, det var rigtigt og godt, at disse udtalelser faldt. Jeg indrømmer, at det har forarget mig at høre hele den sædvanlige stribe af kommunistiske talere tage til indtægt en situation, som vistnok må siges at have været en fælles situation for landet. Det har generet mig direkte at høre det misbrug, der er gjort af de groveste følelsesformendelser, som man her har præsteret. Jeg kan tænke mig, at også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) må føle betænkelighed ved, at sådanne synspunkter, så decideret hadske synspunkter, skulle blive lagt til grund, hvis en eventuel folkeafstemning virkelig skulle finde sted. Og det kan ikke være vor opgave at arbejde for en sådan hadformennelse, som de pågældende talere gav udtryk for. (*Ragnhild Andersen*: Sandheden er ilde hørt!). Jeg ved ikke, hvad begreb om sandheden det ærede medlem har, men jeg ved, hvad jeg selv har.

Som jeg allerede gav udtryk for det under min tale her i folketinget i formiddags, stiller vi os jo alle her i tinget forstående overfor de følelser, der fremkaldes i forbindelse med en tysk genbevæbning, og det har ikke overrasket mig, og det har ikke kunnet overraske nogen, at udtalelser herom er fremsat fra alle demokratiske partiers side her i salen.

Jeg vil gerne takke de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg), hr. Thorkil Kristensen og hr. Ole Bjørn Kraft for den tilslutning, de på socialdemokratiets, venstres og det konservative folkepartis vegne har givet til de synspunkter, jeg har fremført.

Angående de mere specielle spørgsmål, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen stillede i forbindelse med den militære side af sagen, vil jeg gerne udtale, at rege-